

HOOFDSTUK 2: NOAH WOODS

Fucking hell. Eindelijk naar huis. Ik prop mijn rugzak onder mijn stoel en leun nonchalant naar achteren. Ik weet niet meer wanneer ik voor het laatst vakantie heb gehad. Mijn ouders heb ik al een jaar niet meer gezien en mijn thuisstad al even lang. Allemaal dankzij Lake Evans, mijn manager. De eikel die heel mijn leven controleert. Hij is de enige reden dat ik al zo lang niet meer thuis ben geweest en het rotste is dat ik niet tegen hem in kan gaan. Hij is degene die mij ontdekte toen ik zestien was, degene die mij een smerig contract liet tekenen vol valse beloftes, en degene die ervoor zorgde dat ik zo bekend werd. Nog geen week nadat mijn ouders en ik het contract hadden getekend, nam hij me mee naar de Verenigde Staten, want 'daar worden sterren geboren'. Ik zou kwaad kunnen zijn op mijn ouders en mezelf dat we niet beter naar het contract hadden gekeken, maar wat wisten wij? Wij, gewone mensen, tegenover een charmante, rijke en succesvolle man. Ik had geluk dat iemand zo groot als hij iemand zoals ik onder zijn hoede wilde nemen. Er was niets om aan te twijfelen. Nu, zeven jaar later, denk ik daar toch anders over, maar het kwaad is al geschied. Ik heb heel veel moeten opgeven en veranderen aan mezelf. Allemaal door hem.

"Je imago is het allerbelangrijkste", is zijn favoriete uitspraak. Ik haat die uitspraak intens. Ik wil mezelf zijn, mezelf ontdekken en uitzoeken wat ik wil, maar in zijn kooi kan dat niet. Ik begin me weer op te winden en focus me op het raampje van het vliegtuig. Hier moet ik kalm blijven. Ik wilde een plaats tussen de 'gewone' mensen (ja, zo noemt Evans mensen die niet bekend zijn in een verschrikkelijk neerbuigende toon) dus nu moet ik ook zo weinig mogelijk opvallen. Evans begrijpt me niet. Wie wil er nu tussen 'gewone' (weer met diezelfde toon) mensen zitten? Hij begrijpt niet dat ik het mis om 'gewoon' te zijn, mezelf te zijn en niet de naam 'Noah Woods'.

Ik schrik wanneer een meisje op de stoel naast me ploft. Of springt, geen idee. Haar haar zit in een wilde dot en ze glimlacht naar me. Haar ogen zijn heldergroen en ze heeft kuiltjes in haar wangen. De positieve energie straalt van haar af.

"Hey", zeg ik.

"Hey, sorry voor het verschieten!" Door haar Engels heen klinkt er een vreemd accent. Waar zou ze vandaan komen? Ze kijkt me onderzoekend aan. Herkent ze me?

"Geen probleem." Ik draai me snel om. Geen zin in fans. Begrijp me niet verkeerd, ik hou van mijn fans, maar op een dag zoals vandaag heb ik geen zin om vrolijk te doen. Had ik toch naar Evans moeten luisteren? Ik ben nu eenmaal bekend, een gewone zitplaats gaat daar niets aan veranderen. Gelukkig stond Evans erop om een bodyguard in te huren die op de rij naast mij zit. Moesten er gekke fans opduiken, dan heb ik toch die veiligheid. Toegeven dat Evans iets goed heeft gedaan, geeft me een wrange nasmaak in mijn mond. Ik probeer aan mijn ouders te denken, maar denk dan ook automatisch aan wat ze allemaal voor mij hebben moeten opgeven. Mijn moeder was leerkracht middelbaar onderwijs, maar toen ik bekend werd, moest ze noodgedwongen stoppen. Het kwam vaak voor dat leerlingen haar naar huis volgden, in de hoop dat ik daar zou zijn. Ze kreeg ontzettend veel ongepaste verzoeken en ook ouders probeerden misbruik te maken van haar connectie met mij. Uiteindelijk besloot ze samen met de directrice dat het beter was om te stoppen. Dit brak haar hart en zo ook dat van mij. Ik weet heel goed hoe het is om een job met volle passie te doen en de gedachte dat ik dat zou moeten opgeven... Laten we zeggen dat ik weet dat mijn moeder heel veel voor mij over heeft en ik zal haar daar altijd dankbaar voor zijn. Ze doet nu vaak vrijwilligerswerk in rusthuizen. Bij mensen die geen idee hebben wie ik ben. Ze zegt dat dit haar ook gelukkig maakt en daar ben ik blij om. Het schuldgevoel zal wel altijd blijven knagen. Ik schrik op uit mijn gedachten doordat het meisje naast me aan haar riem trekt. Ze doet dat met al haar kracht en ik voel mijn mondhoeken omhoog krullen. Het is best komisch. Ik zie echter dat het voor haar pure ernst is. Haar gezicht staat gespannen, ze zit kaarsrecht in haar stoel. Heeft ze vliegangst? Nee, ik ga me er niet mee bemoeien. Afstand houden. Ik zet mijn pet en zonnebril af en staar er even naar. Als ik niet bekend zou zijn, zou ik veel socialer zijn, denk ik. Nu voel ik altijd een zekere terughoudendheid. Wat willen mensen van mij? Maar misschien houdt dat me ook wel tegen om te zijn wie ik wil zijn. Soms breng ik te veel tijd door in mijn hoofd. Ik kijk weer naar het meisje. Ze heeft haar ogen gesloten en ademt op een vreemde manier. Misschien kan ik iets bedenken om haar te kalmeren, maar wat?

“Heb je vliegangst?” vraag ik voordat mijn hoofd me weer kan tegenhouden. Ik geef toe: ik had een betere vraag kunnen verzinnen. Maar het ergste is dat ik, wanneer ze haar ogen opent, meteen de herkenning zie. Ik ben onmiddellijk bang voor haar reactie. Oh God, begin niet te gillen...